

своју колибу ни сама себе, нити би тражио цвеће“. За разлику од њега, *интелектуални интерес за лепо* отвара другачије питање: каква је разлика између интересовања за лепо у уметности и интересовања за лепо у природи? Кант долази до веома смелог закључка: док интересовање за лепо у уметности „не представља баш никакав доказ начина мишљења који је својствен морално – добром“, „тврдим да *непосредно интересовање* које неко показује за лепоту *природе* увек представља обележје његове добре душе“ и наговештава душевно расположење „повољно за морално осећање“.

Кантова критика укуса представља не само једно од кључних места његове филозофије, већ и потпуни заокрет у ономе што се сматрало естетичком теоријом како у континенталној, тако и у британској естетици 18. века – она суштински мења како филозофске, тако и свакодневне представе о естетским феноменима и њен утицај мења не само естетику, него и филозофију у целини.

Кантово схватање генија извршило је немерељив утисак на уметнике и филозофе, иако је реч о свега неколико теза у оквиру *Критике моћи суђења*. Кант је дефинисао генија као таленат, тј. природну обдареност, који уметности прописује правило, односно као урођену душевну способност „*помоћу које* природа прописује уметности правило“. Кант утврђује да би било какво *спољашње* заснивање генија било хетерономно, те да је природа једина која може прописати правило које ће субјекат да посматра као *властито*. Кант указује на 46. параграф *Критике моћи суђења* као кључно место на коме Кант каже да уметник ни сâм не зна како долази до идеја за своје дело, нити може другима да саопшти по којим правилима долази до тога. То место је кључно, јер Кант увиђа да сфера стваралаштва не може бити објашњена рационално, али не успева да понуди боље решење од *природе*. Фихте се „још увијек мучи“ с том терминологијом којом би могао да изрази Кантово достигнуће из поменутог параграфа – спекулативна позиција и значи *исказати филозофском терминологијом нешто што прекорачује хоризонт филозофичности* – Фихте разуме да се мора остати у хоризонт филозофичности, па уводи нови појам којим се објашњава до тада *непојмљено: делотворна радња*.

Кант утврђује четири нужна услова која чине генија: први је *оригиналност*, други *егземпларност* (јер није свака оригиналност генијална), трећи захтева да геније *даје правила као природа* – без могућности да објасни властито дело, како то чини